

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: 1. Del : 1812-42

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "1. Del : 1812-42", i Heiberg, Johanne Luise: *1. Del : 1812-42*, udg. af AAGE FRIIS ; ELISABETH HUDE ; ROBERT NEIENDAM ; JUST RAHBEK , 1944, s. 24. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-heibfr05val-shoot-idm139983404955312.pdf> (tilgået 07. maj 2024)

Anvendt udgave: 1. Del : 1812-42

HJEMMET.

Jeg fortsatte nu min daglige Gang paa Danseskolen, hvor jeg stadigt var udsat for nye Ydmygelser af forskjellig Art; især vare de ulykkelige simple Klæder, som jeg var iført, bestandig Stof til Latter for de andre Børn; og Udsigten til, at dette kunde blive bedre, var mindre end nogensinde. Fattigere og fattigere bleve mine Forældre, saa de endogsaa saae sig nødsagede til at flytte fra Brogaden til en endnu ringere Leilighed. Kort Tid før dette skete, hændte der Noget, der ikke bidrog lidet til at forbitre mig min Barndom. En Dag, da min Søster Amalie og jeg vare ene i vor Dagligstue og * 25 udførte en af vore "Balletter", sank hun pludseligt paa Knæ og dreiede Hovedet saa forfærdeligt, at jeg udbrød: "Fy, hvor det er stygt! Lad dog være!" Tid min Forundring svarede hun mig ikke, men sank om paa Gulvet i det frygteligste Krampeslag. Jeg raabte nu om Hjælp, og min stakkels Moder fik da til al sin øvrige Kummer den nye Sorg, at have et Barn med en saa rædsom Sygdom, en Sygdom, der aldrig siden forlod det tilsyneladende sunde og blomstrende Barn. Imidlertid haabede man bestandigt, at det skulde fortage sig; hun vedblev derfor at gaa paa Danseskolen, og det blev mit Hverv at passe paa hende tidligt og sildigt. Ofte, naar vi gik fra eller til Theatret, fik hun det pludseligt paa Gaden, hvor hun, liggende paa Brostenene, til min store Angest og Forfærdelse samlede de Forbigaaende om sig. Men jeg kan nu ikke andet end forundre mig over den Aandsnærværelse, som jeg lille Pige ved slige Leiligheder lagde for Dagen. Med fuldkommen Ro og Besindighed gjorde jeg Alt, hvad der var at gjøre, taus, som sædvanligt. Min stakkels Søster og jeg vare uadskillelige. Vi gik altid sammen, vi sov i samme Seng; thi intet Øieblik turde hun være uden Opsigt. Vi holdt saa meget af hinanden, at Ingen af os kunde falde i Søvn om Aftenen, naar vi ikke holdt hinanden i Haanden. Dette var Lykken i denne Ulykke. Hun lød mig som en yngre Søster lyder den ældre, og uagtet der kun var et Aars Forskel i vor Alder, var jeg dog en Autoritet for hende; det var mere min Alvor end min Alder, der gjorde mig til det. Man taler saa meget om Opdragelsen, - jeg tror, der gives Naturer, for hvem det er en Lykke ganske at være overladt til sig selv - og en saadan Natur var vistnok jeg. Der behøvedes saa lidt til at vække mig i de forskjelligste Retninger. Saaledes erindrer jeg, at jeg en Aften i min tidligste Barndom var syg, og at min Moder for at berolige mig tog mig op til sig i Sengen. Her hørte jeg nu for første Gang, at hun bad en stille Bøn til Gud. Da hun var tysk af Fødsel, bad hun i det tyske Sprog, et Sprog, som vi Børn ved dagligt at høre vore Forældre tale det indbyrdes sammen forstod lige saa godt som Dansk. Denne Bøn gjorde nu et saa mægtigt Indtryk paa min unge Sjæl, at jeg nok tør sige, den vakte min Religjøsitet for hele Livet. Jeg sov herefter aldrig ind nogen Aften uden Bøn; og saa uudslettelig var Erindringen herom, at jeg fra den Tid af har maattet begynde min Aftenbøn med de samme Ord, hvormed min Moder hin Aften begyndte sin: "Almægtige Gud!"

I stor Fattigdom flyttede nu mine Forældre fra Brogaden hen i "Hvælvingen" ved Nicolai Taarn, næsten berøvede Alt, hvad de eiede, hvilket af Værten var taget for Husleien, som de ikke saae sig istand til at betale. Mine to Brødre kom nu i Lære. En Søster og en Broder havde alt i flere Aar været i Huset hos min Moders Søster (hende som flygtede med fra Frankfurt og nu var gift og etableret i Stubbekjøbing paa Falster). Min ældste 26 Søster stod i Begreb med at gifte sig med en Copist i det daværende Rentekammer. To Børn havde mine Forældre mistet ved Døden. Der var altsaa kun os to yngste Børn tilbage i Hjemmet. Den nye Bolig, vi drog ind i, var saa slet og ubehagelig som muligt. En Scene i dette usle Hjem staa endnu levende for min Phantasi. Min ældste Søster, der, saa ung hun var, i fuldt Maal havde delt mine Forældres Modgang og Sorger, blev en Dag pyntet som Brud. Jeg stod med opspilede Øine og betragtede den blomstrende Pige med den grønne Myrthekrans paa det glinsende Haar og den simple, hvide, klare Kjole, der saa smukt klædte hendes høie, slanke Figur. "Nu er du jo ganske færdig," sagde jeg, idet jeg ikke vovede at røre ved hende af Frygt for at krølle den pæne Kjole. "Ak nei," svarede hun med Taarer i Øinene, "jeg mangler Knappenaale for at blive ganske færdig, men Moder siger, at hun ikke kan give mig et Par Skilling dertil; jeg maa altsaa vente, til min Kjæreste kommer for at afhente mig." Kort efter kom Brudgommen kjørende for at afhente hende, gav med god Mine et Par Skilling til Knappenaale og kørte saa bort med sin Brud, for hvis Paaklædning han naturligvis havde maattet sørge fra Top til Taa. Det var et fuldkomment Inclinationsparti fra begges Sider, saa de stege i Vognen med glade Ansigter. Vi Andre i Hjemmet mærkede ikke til nogen som helst Fest, Ingen af os var med i Kirken. Efter Vielsen kørte Brud og Brudgom hjem til hans Forældre, der førte et zirligt Hus, men ikke med den bedste Mine modtog den fattige og simple Svigerdatter, som de dog forresten vare gode og hjælpsomme imod. Min Søsters nye lille Hjem, som Svigerforældrene havde meubleret, forekom mig som et Himmerig; jeg syntes, at Alt var pragtfuldt og herligt der. Siden har jeg indset, at hele Pragten bestod i Renlighed og Hyggelighed. Et Aarstid efter fik min Søster en lille Datter, og fra den Tid af udgjorde dette Hjem og især det lille Barn min eneste Glæde.

Ved vor nye Bolig i Hvælvingen laa en lille Plads tæt ved Nicolai Taarn, som af alle Børn i Nabolaget blev benyttet til Legeplads. Amalie og jeg blandede os ofte i disse Lege, jeg dog mest som Tilskuer, thi jeg havde intet Talent til at lege med andre Børn, hvorfor jeg gjerne stod tilovers og som en Fremmed imellem dem. Amalie derimod var Alles Veninde og en ypperlig Legekammerat. Som vi en Dag vare midt i Legen, stod pludseligt Herman ved min Side og betragtede mig, som om han var uvis, om det ogsaa virkelig var mig. "Staar du her paa Gaden?" sagde han, "følg mig hjem til dine Forældre." Han tog os nu Begge ved Haanden, og skamfulde over, at han havde set os saaledes paa Gaden, fulgte vi ham op i vor fattige Bolig. Her talte

han længe med min Moder, og jeg hørte ham sige, det skikkede sig ikke, at vi løb om paa Gaden mellem alle Slags Børn. Nu tilbød han atter at begynde den afbrudte Undervisning og gjorde mig en 27 Mængde Spørgsmaal, hvilke min Søster Amalie besvarede. Han betragtede mig længe og nøie, klappede mig paa Kinden, varmede mine Hænder, der vare blaa af Kulde, i sine, medens jeg stod ulykkelig med nedslagne Øine ved hans Side. Sagen var, at jeg altid havde en Følelse af Skamfuldhed, hvorover vidste jeg selv ikke ret. I Samtalens Gang spurgte han os, om vi havde Lyst til at lære Musik? Amalie lænede sig frimodigt til ham og sagde: "Jo, det var deiligt! Men vi have intet Claver." - "Jeg skel leie et til Eder og lade bringe herop; og selv kan jeg lære Eder, hvad I behøve i Førstningen." Nogle Dage efter kom virkelig et Claver, og jeg erindrer endnu, hvor forunderligt det blankt polerede Møbel stak af imod vort øvrige Bohave. Herman kom nu flere Gange om Ugen, læste, skrev og spillede med os; bragte os alle Slags smaa Gaver, ogsaa Mad og Frugt; sørgede for Sko m. m. til os og var som en Fader imod os stakkels forkomne og forsømte Børn. Hvad Under da, at vi hang ved ham med al barnlig Uskyldighed? Naar han kom, fløi min Søster om hans Hals. Ofte satte han os hver paa sit Knæ, fortalte os Historier og udfrittede os om vore smaa Ønsker, som han da strax opfyldte. Ogsaa heri var jeg meget tilbageholden, min Søster sagde ofte til ham: "Nu skal jeg sige dig, hvad Hanne ønsker." Naar han saa paa denne Maade kom til Kundskab derom, bebreidede han mig min Taushed og Tilbageholdenhed. Claveret gjorde især Amalie lykkelig; ofte sad hun hele Timer og klimprede derpaa til stor Glæde for min Fader, der stolt og rørt lyttede til, naar hun med sin klare Stemme sang, saa det rungede igjen. Der opstod paa denne Maade af sig selv et Ærbødighedsforhold fra mine Forældres Side mod deres Børns Velgjører, saa at de Intet kunde foretage med os uden hans Villie og Vidende.

Saaledes gik nogle Aar hen. Imidlertid sank mine Forældre dybere og dybere ned i Armod, saa de tilsidst ikke vidste, hvorledes de skulde subsistere. Hidintil havde min Fader styret Alt i Huset, og Alt var gaet efter hans Villie. Hans lette Character havde unegteligt været Skyld i, at vi nu befandt os paa dette Punkt. Min Moder derimod var en ualmindelig kraftig og virksom Natur. Mine Brødre vare vel komne i Lære, men de skulde dog have Klæder og Renlighed hjemmefra. Gammel Gjæld skulde betales, den aarlige Husleie, de daglige Udgifter til Livets Ophold skulde tilveiebringes, og Intet fandtes hertil, saa at vor Tilstand var aldeles fortvivlet. Saa ung jeg var, følte jeg alt Dette dybt, og i min Aftenbøn knugede jeg mine Hænder fastere og inderligere ved de Ord i mit Fadervor: "Giv os i Dag vort daglige Brød!"

Min Fader var en høi, smuk, velskabt Mand med et nobelt Udseende. Som streng Katholik var han gjennemtrængt af al den Romantik, der ofte i høi Grad hænger sammen med denne Tro. Fremmede fik altid paa Grund af 28 hans nettede, belevne Væsen Godhed for ham; han var heller ikke uden boglig Dannelses. Han havde naturlig Sans for al Kunst; Musik og Poesi gjorde ham stor Glæde, og aldrig kunde vi Børn fornøie ham mere end ved at recitere et eller andet Digt eller synge for ham; da var han lykkelig, og Taarerne stode af Henrykkelse i hans Øine. Der var tillige noget Genereust i hans Character, der, skjøndt det var forenet med en ikke ringe Del Letsindighed, klædte ham godt og gav ham - om jeg saa maa sige - noget Fornemt*. Ogsaa havde han et vist Talent til i sine tarvelige Klæder at bevare Nethed og Renlighed, og hvorledes det end gik, maatte min Moder sørge for, at han til bestemt Tid fik rent Linned udleveret. Da kunde han staa hele Timer for at ordne sit Haar og børste sine Klæder. Hver Søndag, naar dette Toilette var færdigt, vandrede han i høitidelig Stemning med sin latinske Psalmebog til det katholske Capel. Min Moder fulgte aldrig med, men arbeidede ufortrødent Søndag som Hverdag. Vi Børn vare jo efter Landets Love døbt i den protestantiske Tro, men da min Moder aldrig gik i Kirke, kom vi Børn der heller ikke. Desuagtet havde min Moder dog et gudfrygtigt Sind, bad flittigt til Gud, og vor Herre Jesu Navn lød ofte fra hendes Læber til os Børn til Advarsel og Formaning. At hun hørte til den lutherske Kirke som alle vi Børn, ansaa vi som givet.

Min Moder var en høist mærkelig og eiendommelig Natur med Kæmpeenergi og Udholdenhed. Hun var i Besiddelse af et overordentlig skarpt Blik til at gjenemskue og bedømme andre Mennesker, og det med en Hurtighed, en Sikkerhed, der ikke kunde andet end forundre, saa at faa Mennesker vilde kunne rose sig af at have narret hende. Undertiden havde hun Forudfølelser og Anelser om, hvad der vilde ske, og meget sjældent sloge hendes Anelser eller Forudsigelser da feil. Hun var overordentlig livlig og bevægelig og havde altid sin egen originale Maade at udtrykke sig paa, manglede aldrig Stof til Samtale og var som oftest heldig, naar hun ønskede at vinde Nogen for sine Interesser, lod sig hurtigt og let opmuntre, men var i Grunden et tungt, tankefuldt Gemyt - en Egenskab, som vist var min Arv efter hende. Hun havde en forbausende Hukommelse, og mærkeligt var det, at hun, som paa Grund af sin tidlige Flugt fra sit Fædrenehus hverken kunde læse eller skrive - en Forsømmelse, hun aldrig senere havde Leilighed til at indhente -, dog vidste saa meget, som hun ofte meddelte os Børn, der aldrig vare gladere, end naar hun paa sin livlige Maade fortalte snart Træk af Historien, snart hvad der var mødt hende selv i Hjemmet og senere. Saaledes paastod hun, at hun en Aften paa sin Flugt havde været i et Theater^{*} 29 og set "Hamlet" opført, og vist var det, at hun, naar hun var i godt Humeur, reciterede flere Repliker af denne Tragedie, der var bleven hende uforglemmelig. Hun havde et utroligt Forraad af fortrinlige Ordsprog, som hun anvendte ganske ypperligt i Samtalens Gang, altid med de Forord: "Min Moder sagde -". Naar man nu betænker, at hun som et Barn paa 11 Aar mistede denne Moder, da var det jo forbausende, at dette Barn virkelig i sin Hukommelse havde bevaret Mindet om disse Ordsprog, der mere eller mindre skjulte en sund Folkevisdom.

At se mig spille udgjorde begge mine Forældres Glæde og Stolthed, og jeg havde især min Moder mistænkt for, at hun, naar hun var i Theatret en enkelt Gang, ikke kunde lade være at tilkjendegive sig som min Moder for dem, der sade hende nærmest. Saaledes fortaltes der, at hun en Aften, da jeg som gift Kone

spillede, havde svaret en Dame, der sad ved Siden af hende, og som havde ytret: "Deres Datter er dog et mærkeligt Menneske!" - "Min Datter er intet Menneske, hun er et Væsen." Dette Svar løb til min store Sorg Byen rundt.

At min Moders energiske Natur og Arbeidskraft ideligt blev standset ved min Faders Letsindighed, idet hun ikke kunde faa ham til at tage alvorligt fat paa Et eller Andet, der kunde forbedre deres trykkede Kaar, og at dette tilsidst gjorde hende rent fortvivlet, var jo naturligt. Omsider kom da ogsaa en afgjørende Crisis.

Noget af det Første, der mødte os i vor nye Bolig, var nemlig, at to Retsbetjente kom og skreve Alt op, hvad vi endnu eiede; en Creditor havde lagt Beslag paa det Hele. Jeg glemmer aldrig min Skræk og Rædsel ved disse Menneskers Komme. Jeg vidste ikke, forstod ikke, hvad dette havde at betyde, men troede, at vi Alle skulde i Fængsel. Jeg sad i en Krøg paa en Skammel og rystede over hele mit Legeme. Det beroligede mig dog noget at se min Moder gaa kjækt omkring med Retsbetjentene og besvare deres Spørgsmaal, uden at det saae ud, som om hun var angrebet af, hvad der skete, men snarere, som om hun havde ventet dette Besøg. Min Fader derimod sad taus og bleg og saae meget nedslaaet og skamfuld ud. Da Betjentene endelig fjernede sig med den store Bog under Armen, hvori de havde optegnet Alt, og vi atter vare ene, saae min Moder med en Blanding af Trods og Stolthed hen til min Fader, idet hun sagde: "Hidtil har du raadet, og saa vidt har du bragt os. Et halvt Aar endnu paa denne Vis, og vi og dine Børn have kun tilbage at komme under Fattigvæsenet. Fra i Dag af raader jeg, og du skal se, Alt skal blive anderledes." Min Fader svarede vredt og trodsigt: "Vær saa god! Lad os da se, hvorledes du vil bære dig ad." Nu gik min Moder til en gammel Bekjendt af hende og min Fader, en Traadhandler Körner, bad ham at forstrække hende med en Sum Penge, hvormed 30 hun kunde begynde et Erhverv, og forsikrede ham, hun vilde arbejde Dag og Nat, indtil hun kunde tilbagebetale ham hans Tilgodehavende. "Jeg kjender Dem som en stræbsom Kone," lød hans Svar, "og De skal faa Pengene." Hun fæstede nu en større Leilighed, i Pilestræde Nr. 124 i Stuen. Det var faldet hende ind, at hun forstod at tilberede en Del tyske Retter, som ikke vare synderligt kjendte her, i det mindste ikke saaledes tillavede. Det bestod i paa en egen Maade at salte Kjød, at nedlægge Hvidkaal, Snitbønner, Lageagurker og især i at koge sorte og hvide Pølser. Disse Sager satte hun nu i Avisen, at de vare at faa saa vel i som ude af Huset. Og virkelig blev der et totalt Omslag i vor Stilling. Folk strømmede til for at købe, og dette steg efterhaanden i en saadan Grad, at de ofte stode langs ad Trappen og Gangen i Rækker som udenfor et Theater. Om Sommeren havde hun et Telt i Dyrehaven for ogsaa paa denne Aarstid at have en Indtægt. "Jeg vil ikke tigge," plejede hun at sige, "men arbejde." Med en mageløs Flid besørgede hun og en Pige det hele Arbeide i Vintermaanederne. Efter Dagens Travlhed kan jeg endnu se min stakkels Moder sidde træt, hed og udmattet ved et lille Bord og lægge alle disse Rigsdalere, Marker, Otteskillinger og Fireskillinger hver i sin Række, og tilsidst stryge dem ned i Haanden og lukke dem ind i en gammel Kommodeskuffe, tage Nøglen af og putte den til sig. Desværre havde dette imidlertid en Virkning paa min Fader, som maaske var let nok forklarlig, men ikke desmindre blev en ny Kilde til Sorg og Skam for os Alle. Han forfaldt nemlig mere og mere til stærke Drikke for saaledes at skaffe sig selv Glemsel af de Kaar, under hvilke han levede, og vel ogsaa fristet af den Næringsvei, han i saa mange Aar havde drevet. Deraf opstod da atter mange pinlige Scener, og vi Børn oplevede Timer og Dage, som jeg vil bede Gud bevare ethvert Barn for at opleve.

"Dog, fra den ringeste Vraa kan man hæve sig til Himlen." Og jeg hævede mig ofte til Himlen fra min ringe Vraa, ikke alene i Bønnen, men gennem min Phantasi befolkede jeg en Verden om mig af deilige Skikkelser, af skønne Boliger og Haver, hvorfra Englenes smaa, søde Ansigter tittede ud til mig mellem Grenene, og hvor Blomsternes Farvepragt frydede mit Øie. Ofte var jeg lykkelig i dette Sværmeri, saa lykkelig, at de mørke Skygger i mit Hjem forsvandt for den Verden, jeg i mine Drømme levede i.

Jeg var ved denne Tid omtrent 12 Aar. Herman kom som sædvanligt og læste og skrev med min Søster og mig, og i disse Timer var der Stilhed i Huset, da begge mine Forældre ønskede at staa i et godt Lys for ham, hvis Godhed mod deres Børn de vel følte Vigtigheden af. En Dag, da min Søster og jeg sade i vort lille Hul, hørte jeg en Samtale i Gjestestuen med min Fader om mig. En af Gæsterne sagde, at han havde set mig danse paa Theatret; "men er det sandt," vedblev han, "at det Barn alt er forlovet med en 31 gammel Mand, som skal komme saa meget her hos Dem?" - "Ja," svarede min Fader, "vi vide jo ikke saa rigtig, hvad hans Hensigt er; hun er jo endnu kun et Barn, men det bliver vel sagtens dertil engang." Jeg kan aldrig glemme dette Øieblik. Som om en Slange havde bidt mig, foer jeg op, greb min Søster om Armen og udbrød: "Hørte du, hvad de sagde derinde?" - "Ja, vist hørte jeg det," svarede hun og skoggerlo. Jeg kastede mig ned paa Gulvet og brast i den heftigste Graad. "Men Hanne dog!" raabte hun. "Er du gal? Hvad vil du bryde dig om det Vrøv!" Jeg blev liggende uden at svare. Hun var et Øieblik efter midt i sin Leg med sine mange Dukker, overladende mig til min Smerte - en Smerte, jeg ikke selv ret kunde forklare mig. Men uden at kunne gjøre mig klart Rede for det, havde dette Forhold ofte forekommet mig unaturligt. Herman gjorde en Hemmelighed af sit Bekjendtskab til os, det var tydeligt, og mangt et uforstaaet Ord af Fremmede havde ladet mig ane, at der i dette Forhold var noget, de misbilligede, noget der ikke var, som det skulde være. En Følelse af dyb Skam overvældede mig derfor ved denne Tale i Gjestestuen, jeg syntes, at fra dette Øieblik maatte Alle pege Fingre ad mig. Jeg troede nu at have fundet Nøglen til den Ringagt, som det forekom mig, Alle viste mig. Jeg grublede og grublede, om dette virkelig skulde være Hermans og mine Forældres Mening med mig. "Derfor kommer han altsaa her! Derfor er han saa god! Derfor - - derfor - -," og denne Grubien gik i det Uendelige. Jeg skjælvede ved Tanken om, at jeg atter skulde se ham - hvorledes jeg da skulde være

imod ham? Jeg var aldeles fortvivlet. Mit alvorlige, tilbagetrukne Sind gjorde, at jeg beholdt Alt hos mig selv. Om det havde gjældt mit Liv, havde jeg ikke formaaet at bringe et Ord derom over mine Læber. Det forekom mig, at jeg var solgt, vanæret - jeg bad inderligt til Gud, at han vilde tage mig til sig. Havde jeg før været taus, mørk, indesluttet i mig selv, var jeg fra dette Øieblik af aldeles sky for Alle. Dag og Nat nagede denne Sorg paa mig. Naar Fremmede undertiden ytrede: "Hvor det stakkels Barn ser bleg og daarlig ud!" strømede Taarerne strax ned ad mine Kinder; Ingen vidste, at jeg bar paa en Vægt, som vilde have kuet mangan en Ældre og Fornuftigere. Et stakkels Barns Sorg er pinligere end den Voxnes, da det mangler Fornuft til at tale sig selv tilrette og Kraft til at tage en Beslutning. Hvor lykkeligt er dog det Barn, der kan kaste sig om sin Moders Hals og her hente Raad, Trøst og Beroligelse. At denne min Smerte ikke var en barnagtig Indbildning, følte jeg mig overbevist om. Da Herman næste Gang besøgte os, rakte han os som sædvanligt Haand og Mund til Goddag. Jeg traadte et Skridt tilbage. Han studsede, saae paa mig og sagde: "Vil du ikke sige mig Goddag? Hvor du ser bleg ud - hvad er der paafærde?" Jeg stod stiv som en Støtte. Min Moder blev nu fortørnet, greb mig med Heftighed ved Haanden, førte mig hen til ham og sagde: "Sig strax Goddag!" - "Nei," raabte Herman, "saaledes maa De ikke omgaas hende!" - "Er du vred paa mig?" sagde han nu i en saa god og øm Tone, idet han saae mig kjærligt og vemodigt ind i Øinene. Taus men venlig rakte jeg ham nu min Haand. "Hun har grædt hele Dagen i Gaar," sagde nu min Søster, "Gud veed, hvad der feiler hende?" Herman saae atter paa mig stivt og længe, faldt i dybe Tanker, og et Øieblik efter greb han sin Hat og gik, idet han kort men venligt sagde Farvel. Min Moder fulgte ham ud, hvilket ellers var min Bestilling. De bleve staaende en Tid udenfor Døren, og jeg hørte ham sige: "Nei, nei, vist ikke; De maa omgaas lidt varligt med dette Barn; hun er ikke som andre Børn." Da min Moder atter kom ind, sagde hun, at jeg maatte skamme mig at bære mig saaledes ad mod et Menneske, der viste min Søster og mig saa megen Godhed, og at jeg fortjente, han aldrig kom her mere. Næste Morgen gik vi vor sædvanlige Gang til Danseskolen. Da vi kom paa Slotspladsen, saae jeg til min Skræk alt i Afstand Herman stile hen imod os. Da han var kommen hen til os, sagde han et Par venlige Ord, saae vist paa mig og forlod os. Dette - som han vilde have, vi skulde tro - tilfældige Møde gjentog sig nu til min Sorg næsten hver Morgen. Jeg saae skamfuld til Siderne og tænkte: "Mon Nogen saae ham tale til mig?" Med et beklemt Hjerter ankom jeg paa Danseskolen, hvor de lette Hop kontrasterede med den Centnervægt, som hvilede paa mit Bryst og i min Sjæl.